పారిజాతం

క్రగేటు తెరచి కాంపౌండులోకి అడుగుపెట్టగానే – వృక్షంలా పెరిగిన పారిజాతం నీడ; కోలముత్యాలలా నల్లని నేలమీద మెరిసే రాలిన పారిజాతాలు, గుబురుగా పెరిగి విరిసిన మల్లెలతో కళ్ళకు విందుచేసే మల్లెపందిరి, రంగు రంగుల గులాబీలు, కెంపులు పూసిన వృక్షంలా బోగన్ విలియా, రాత్రయ్యే సరికి దారినపోయేవాళ్లని నిలబెట్టే నైట్ క్వీన్ ఆర్చి – రాళ్ళలోకూడ రసజ్ఞతని సృష్టిస్తాయి.

ఆ అందం మధ్యనుంచి నాలుగడుగులు వేస్తే – పారిజాతం యిల్లు. ఎదర కటకటాలమర్చిన వరండా – వరండాలో నాలుగు పేముకుర్చీలు, వాటిముందు చిన్న టీపాయ్. టీపాయ్ మీద ఎర్రగులాబీలు పేర్చిన ఫ్లవర్‌వాజ్. వరండానిచేరి పారిజాతం పడకగది. గుమ్మానికి నీలితెర – గాలికి కృష్ణలోని అలల్లా ఆడుకుంటూ వుంటుంది. ఆ ఆటలో గదిలో నుంచి తియ్యని సెంటువాసనల్ని మోసుకొచ్చి బయటి పూలవాసనలతో కలుపుతూ వుంటుంది. గదిలో – పిసరంత మరైనా కనబడకుండా పరచబడిన తివాసీ, విశాలమైన మెత్తని పరుపుల్ని మోస్తోన్న పందిరిపట్టి మంచం, నిశ్శబ్దంగా తిరిగే ఫేను, ఎదురుగా టేబులుమీద గంభీరంగా అగుపించే రేడియో, పక్కనే అందంగా అగుపించే మురళీ కృష్ణుని బొమ్మ – వీటన్నింటినీ తడుపుతూ నీలివెలుగు. ఈ అలంకరణలన్నీ కృష్ణశాస్త్రిగారి కాలంనుంచీ ఆ యింట్లో వున్నవే. ఆ గదిలోవున్న పారిజాతాన్ని చూస్తే యోగులుసహితం భోగులు కావాలనుకుంటారు.

రోజుకి వందకాయితం పేల్చేసే లారీలబ్బాయి 'డాబా యింటిని మేడచేయిస్తాను. ఏమంటుందో కనుక్కో' అని అనేకసార్లు కబురు పంపాడు. అయినా లాభంలేకపోయింది.

ఎందుచేతంటే, శర్మ, రాజు, చౌదరి వాళ్ళ ప్రాపకంలో ఉన్న పారిజాతాన్ని కన్నెత్తి చూడ్డానికి ఎవరికీ దమ్ములుండవు. వాళ్ళ పడగల నీడ అలాంటిది.

ఆ ముగ్గురూ జుట్టూ జుట్టూ పట్టుకోకుండా ఎంతో చాకచక్యంతో గడుపుకొస్తోంది కాలాన్ని.

శర్మ, రాజు, చౌదరి పారిజాతం ముందు పసిపిల్లల్లా అయిపోతారు. శర్మ మట్టుకు శర్మ – మిగిలిన యిద్దరికంటె తనంటేనే పడిచస్తుందనుకుంటాడు. అలాగే మిగతా యిద్దరూ – గొడవలు, తగాదాలు లేకుండా పారిజాతం ఏర్పరచిన టైంటేబిల్ ప్రకారం, ఆ ముగ్గురూ ఆమెతో గడుపుతారు. ఆదివారం మాత్రం అందరికి శలవే. ఆ రోజున పారిజాతం వుపవాసం వుంటుంది.

సోమవారం తెల్లవారు ఝామున శర్మ యింటికెళ్ళబోయే ముందు 'మళ్ళీ నే కబురంపేదాకా – మీరు రాకూడదిక్కడికి' అంది పారిజాతం. శర్మ చటుక్కున

వెనక్కి తిరిగి, నేనేం తప్పుచేశానన్నట్లు చూశాడు. ఆమె కొంటెగా నవ్వి 'తప్పేదు' అంది.

'నాకేనా యీ శిక్ష? వాళ్ళిద్దరికి కూడానా?'

"శిక్ష అయినా సుఖమైనా, ముగ్గురుకీ సమానమే పారిజాతం దగ్గర"

'ఇంతకీ కారణం?'

"పదమూడేళ్ళ తర్వాత మా తమ్ముడు మద్రాసునుంచి వస్తున్నాడు ఆరునెలల్లో యికవాడు డాక్టరు అవుతాడట."

"గుడ్. అలాగైతే, బాబ్జీ వెళ్ళిపోయాక కబురంపించు" అని చెప్పి శర్మ వెళ్ళిపోయాడు.

పారిజాతం చాలాసేపు అలాగే నిల్చుండిపోయింది, ఆ తర్వాత కదిలివెళ్ళి మంచంమీద వాలిపోయింది.

గాలి తనచుట్టూ వున్న వాతావరణం మీంచి, తనమీంచి, మరో పక్కకి వీచింది. అమ్మ, అమ్మకి వూహతెలిసి బతకనేర్చిన నాటినుంచీ ఆదరించి చేరదీసిన కృష్ణశాస్త్రిగారు – అంటే చట్టం ఒప్పుకోకపోయినా నిజం అంగీకరించే నాన్నగారు – వాళ్ళిద్దరు తనగురించి, తమ్ముడి గురించి కట్టుకున్న వూహాలమేడలు – నాన్నగారి మెత్తని మనసు – ఆయన తనకు పెళ్ళి చేస్తాననటం. బాబ్జీని ప్రయోజకుడ్ని చేయాలని అమ్మతో అంటూండడం – అనుకోకుండా ఆయన పోవడం, ఆయనతోబాటే అమ్మ 'నాకిక్కడేం పనన్నట్లు' తననీ, తమ్ముడ్నీ వదిలిపోవడం – అన్నీ ఒకదాని తరువాత ఒకటి రంగుల రాట్నంలా కళ్ళముందు కదిలాయి పారిజాతానికి. అమ్మ కన్నుమూయబోయేముందు 'తమ్ముడ్ని నీ కప్పచెబుతున్నాను. వాడ్ని నువ్వు మీ నాన్నగారంతవాడ్ని చెయ్యాలి. నువ్వు మన సాటివాళ్ళలా కాకుం...' అంటూ మాట పూర్తికాకుండానే తనని యింటికి పెద్దదాన్ని చేసిన సంఘటన గుర్తుకొచ్చింది ఆమెకి.

అమ్మ ఆశించినట్టే బాబ్జీని తను తనకు చేతనయినంత పెద్దవాడ్ని చేసింది. కాని తనుమాత్రం అమ్మకోరిక తీర్చలేకపోయింది. తమ్ముడి కోసం తను అమ్మకోరిన దానికి విరుద్ధంగా బతక్క తప్పలేదు.

'రేపు తమ్ముడొస్తాడు. తమ్ముడు వచ్చేటప్పటికి యీ వాతావరణం యేమీ కనపడకూడదు. తొమ్మిదేళ్ళు వచ్చేదాకా యిక్కడే పెరిగాడు – ఆ తరువాత యిక్కడే వుండివుంటే, నారిగాడిలా'... ఆవూహ మనసులో చోటుచేసుకోగానే ఆమె వణికిపోయింది. 'అలా వాడు కాకూడదు. ఎన్నడూ వాడలాకాకూడదనే వాడికోసం తను నచ్చనిపనిని నచ్చినట్టు నటిస్తూ యింత కష్టపడింది. వేశ్యగా పుట్టడంకంటె వేశ్యయింట్లో మగాడిగా పుట్టడం మరీ నరకం. అందుకే అన్నీ తెలిసిన అమ్మ నాకంతగా ఒప్పచెప్పి మరీ పోయింది. అమ్మకోరిక తీర్చాను. అదే నాకు తృప్తి. బాబ్జీ డాక్టరు కాబోతున్నాడు. డాక్టరు బాబ్జీ...నా తమ్ముడు. కాని–డాక్టరు బాబ్జీ అక్క...ఒక సాని. పదిమందిలో తలెత్తుకు నిలబడలేని కులట – పరువంటే తెలియని బజారు మనిషి'... అని తననితాను కించపరచుకుంటూ, వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ నిద్రపోయింది పారిజాతం.

ఉదయం తొమ్మిదిగంటలకి కాని ఆమెకి మెళకువ రాలేదు. మెళకువ రాగానే 'మూడుగంటలకి బాబ్జీ వచ్చేస్తాడు. యీలోగా యిల్లంతా సర్దాలి. ఎక్కడా నా బతుకువాసన తగలకూడదు. నా పిచ్చిగాని – తొమ్మిదేళ్ళొచ్చేదాకా యిక్కడే, నా దగ్గరే పెరిగినవాడేగా – నా బతుకు వాడికి కొత్తా? జ్ఞాపకం వుండకుండా పోతుందా? లారీలబ్బాయి వాడి చేతనేగా నాకు మొదటిసారి కబురంపింది. ఆ మర్నాడేగా వాడ్ని మద్రాస్ తీసుకెళ్ళి, నాకుదూరంగా...హాస్టల్లో చేర్పించింది – వాడికి నా బతుకంతా గుర్తుంటుంది. వానలో తడిసి పొడిగా వున్నట్లు నటించాలనుకోవడం నాదే తెలివి తక్కువ' అనుకుంది పారిజాతం.

కాని మనసు వూరుకోలేదు. 'ఎందుకైనా మంచిది. వాడి మనసుకి యేమాత్రం నొప్పి తగలకూడదు. వాడిప్పుడు అందరిలాంటివాడు కాదు. నా బాబ్జీ...డాక్టర్ బాబ్జీ' అనుకొని, త్వరత్వరగా యిల్లంతా సర్ది, రాజుకి, చౌదరికికూడా తిరిగి తను కబురు పంపేదాకా రావద్దని, నాయుడుచేత కబురుచేసింది.

ఆమె మనసుకి నిలకడ లేదు, నిముషమొక యుగంగా గడుస్తోంది. యింకో గంటలో రైలువస్తుంది. స్టేషనుకి వెళ్ళి బాబ్జీని స్వయంగా యింటికి తీసుకురావాలనిపించింది ఆమెకి. కాని తనతో బాబ్జీని చూస్తే. జనం వాడ్ని చులకనగా చూస్తారనిపించి, ఆ వుద్దేశాన్ని మార్చుకుంది. పదమూడేళ్ళ తరువాత బాబ్జీ తనయింటికి వస్తున్నా, వాడంతట వాడు రావలసిందేగాని నేనెదురువెళ్ళి తీసుకురావడానికి నోచుకోలేదనుకొని దిగాలుపడింది పారిజాతం.

బాబ్జీతోపాటు, అతని స్నేహితుడు – రూమ్‌మేటు అయిన రజినీ కూడ వస్తున్నాడు. రజినీ బాబ్జీనీడలో బతికే మనిషి. బాబ్జీ పెద్దవంశానికి చెందినవాడనీ, వున్నవాడనీ రజినీ అభిప్రాయం.

'నిన్ను రిసీవ్ చేసుకుందుకు ఎవరూ రాలేదేం?' అన్నాడు రజినీ రైలుదిగి.

'బయలుదేరిన వాళ్ళం యింటికి చేరమనా? అదికాకపోయినా యిదేమయినా మహానగర మనుకున్నావా? యిలాంటి ఆడంబరాలకి' అన్నాడు బాబ్జీ.

పదమూడేళ్ళ తరువాత బాబ్జీ ఆ వూరుకి వస్తున్నాడు. అంతా కొత్తగా అనిపిస్తోందతనికి. వుత్తరాలు రాస్తూండడంచేత యింటి అడ్రసు మాత్రం జ్ఞాపకముంది. రిక్షాఎక్కి "పల్లపువీధికి పోనీ" అన్నాడు బాబ్జీ.

రిక్షా వీధికి దగ్గరౌతోంది. బాబ్జీ మనసులో గతమంతా మసకమసకగా మెదులుతోంది. రజనీతో ఏమీ మాట్లాడలేకపోతున్నాడు. ఏదో భయం. గజిబిజి ఆలోచనలు, మనసంతా గందరగోళంగా – మాటలకందని అస్తిమితాన్ని అతని మనసు అనుభవిస్తోంది.

'ఎవరింటికి బాబూ' అన్నాడు రిక్షావాడు.

ఘోషిస్తోన్న సముద్రంలో పిడుగు పడ్డట్టయింది బాబ్జీకి. పొడారిపోయిన పెదవులు 'పోనీ, నేను చెబుతాను' అన్నాడు ముక్తసరిగా.

రిక్షా వీధిలోకెళ్ళించి – పల్లపువీధి – యింటి ఆకారంలో యేమీ మార్పులేదు. సులువుగానే గుర్తుపట్టాడు బాబ్జీ.

'ఆ డాబా యింటిదగ్గర ఆపుచెయ్' అన్నాడు బాబ్జీ.

రిక్షా దిగి, సూట్ కేస్ తీసుకొని, రజనీకోసం చూడకుండా, యాంత్రికంగా, బొమ్మలా – కీయిస్తే కదిలే బొమ్మలా లోపలి కెళ్ళిపోయాడు. వెనకే రజనీ...

వాళ్ళవెనక నీలితెర చిరాగ్గా రెపరెప కొట్టుకుంది. బాబ్జీ కళ్ళముందున్న పారిజాతం బాబ్జీకి, వేసవి శలవుల్లో మద్రాసు వచ్చి కలిసే అక్కలా అగుపించలేదు. ఆమెను చూస్తూ, కొయ్యమనసుతో కొయ్య బొమ్మలా నిలబడ్డాడు బాబ్జీ. ఏవిధమైన ఆత్మీయత, అభిమానం అతని మనసులో పుట్టుకురాలేదు. తాను మద్రాస్ వెళ్ళినప్పుడు తుళ్ళిపడే కెరటంలా తనముందుకువచ్చే తమ్ముడు, విరిగిన అలలా తనముందు వుండేసరికి పారిజాతం మనసు చివుక్కుమంది. అయినా ఆమె మనసులోంచి పాలపొంగులా మమత, మమకారం ఒక్కసారి పెల్లుబికాయి. ఆమె తట్టుకోలేక 'వచ్చావా బాబ్జీ!' అంటూ చేతులు చాచింది.

బాబ్జి అడుగు ముందుకు వేయలేదు. ఆమె తమ్ముడ్ని తల్లిలా సందిట్లోకి తీసుకుంది.

పాము చుట్టుకున్నట్లనిపించింది బాబ్జీకి. సందిట్లోంచి విదిలించుకుని, 'యితను రజనీ, నా స్నేహితుడు. యీవిడ మా అక్క' అని పరిచయం చేసాడు.

అతను పక్కనుండడంచేత, యిబ్బందనిపించి తన సందిట్లోంచి బాబ్జీ విదిలించుకున్నాడని సరిపెట్టుకుంది.

ఆ రోజంతా ముభావంగానే వున్నాడు బాబ్జి. అక్కతోను, రజనీతోనూ కలిసికట్టుగా వుండలేకపోయాడు. అతని మనసు అతనిలోలేదు – పదమూడేళ్ళు వెనక్కి వెళ్ళి వేటినో వెతుక్కుంటోంది.

బయటికి వెళ్ళడానికి అతనిలో ఏదో భయం – రోజంతా యింట్లోనే వుండిపోయాడు. రజనీని తనతో తీసుకువచ్చినందుకు లోలోనే బాధపడ్డాడు.

రాత్రయేసరికి ఆ వీధి వాతావరణం – బేరాలు కుదిర్చే నారిగాడు – ఆగే రిక్షాలు, గుమ్మాలముందు అలంకరించుకుని నిల్చున్న ఆడవాళ్ళు అటూ యిటూచూసి ఏదోయింట్లోకి కంగారుగా దూరే మగవాళ్ళు – బాబ్జీ కళ్ళముందు కదిలారు. యిదంతా చూసి, రజనీ తనగురించి ఏమని అంచనా వేసుకుంటాడో – తన పరువు ఏమౌతుందో అని బాబ్జీ మనసు కంగారు కంగారుగా వుంది.

కష్టంమీద ఒకరోజు గడిచింది. అంతవరకు – రజనీ, బాబ్జీ యింట్లోంచి కదల్లేదు. ప్రయాణబడలిక తీరడంతో రజనీకి కాస్త బయటికెళ్ళాలనిపించింది ఆ సాయంత్రం. 'సినిమాకి వెడదామా' అన్నాడు రజనీ. 'ఇక్కడ హాల్స్ అంత బాగోవురా' అని తేల్చేసాడు బాబ్జీ.

'పోనీ అలా ఓసారి బయటకెడదాం. వచ్చినప్పటినుంచి మనం గడప దాటలేదు,' అన్నాడు రజనీ.

ఎలా తప్పించుకోవాలో అర్థంకాలేదు బాబ్జీకి. రజనీతో కలసి బయటకెడితే, తనని ఎవరేనా గుర్తుపట్టి యేమనోరు జారతారో, తన పరువు ఎక్కడ గాజుపెంకులా ముక్కలౌతుందోనని లోలోపల మథనపడుతున్నాడు బాబ్జీ.

ఇంతలో పారిజాతం వచ్చి, 'బాబ్జీ వంట్లో బాగోలేదేమో, అదికాకపోయినా యీ వూళ్ళో బాబ్జీకంతగా తిరిగే అలవాటు లేదు' అంది. బాబ్జీ అక్క ముఖంలోకి యిబ్బందిగా చూసాడు.

'సరేలెండి. నేవెళ్ళి అలా తిరిగి వస్తాను' అని రజనీ బయటకెళ్ళాడు.

బాబ్జీ మనసు సున్నంలా వుడికిపోతోంది. దేనిమీదో అతనికి కోపం, మనసునిండా అశాంతి.

పారిజాతానికి తమ్ముడి మనసు గ్రహించడానికి అట్టే సమయం పట్టలేదు.

'బాబ్జీ, నువ్వు ఒక్కడివే రావలసిందయ్యా' అంది.

'ఔను' అని, 'నేనుకూడా రాకుండా వుండాల్సింది' అనుకున్నాడు మనసులో.

'అంతేగాదు బాబ్జీ! నువ్వుకూడ యిక్కడికి రాకూడదనే నా ఉద్దేశం'.

'యేం?' అన్నట్టు ఆమె ముఖంలోకి చూసాడు బాబ్జీ.

'అవును బాబ్జీ! యీ అక్క నీకు దూరంగా వుండి, నీక్కావలసిన అవసరాలను తీరుస్తూ వుంటేనే అక్కగాని, నువ్వు నాకు దగ్గరగావచ్చి నీ అక్క బతుకును కళ్ళారా చూస్తే యీ అక్కమీద అసహ్యం పుడుతుంది బాబ్జీ? నీతోటి వాళ్ళకి నీ అక్క అసలు రంగు తెలిస్తే నువ్వు భరించలేవు బాబ్జీ.'

'అక్కా' అన్నాడు బాబ్జీ. ఆ పిలుపులో అక్క మనసుని నొప్పించానన్న బాధ వుంది.

'నువ్వేకాదు బాబ్జీ, ఏ తమ్ముడైనా, నీ స్థితిలో వున్నవాడు తన అక్క బజారులో వళ్ళమ్ముకొని బతికే మనిషని పదిమందికి ఎక్కడ తెలుస్తుందోనని భయపడుతూనే వుంటాడు బాబ్జీ.'

బాబ్జీ మనసు మూగబోయింది. బాధ, అభిమానం, సిగ్గు, పశ్చాత్తాపం, నిస్సహాయత ఒకదానితో ఒకటి అల్లుకుపోయి; మనసుని చిందరవందర చేసాయి. అతనికి నోట మాటరాలేదు.

'అందుకే, నువ్వు నీ స్నేహితుడితో కలిసి యీ యింట్లో అడుగు పెట్టినప్పటినుంచి, ఎక్కడ యే సంఘటన నీ మనసుని గాయపరుస్తుందోనని నేను వూపిరి కూడా గట్టిగా పీల్చుకోకుండా - అరచేతిలో గుండెలు పట్టుకుని వున్నాను బాబ్జీ' అంది పారిజాతం. అప్పటికే ఆమె కళ్ళు నీళ్ళతో నిండాయి. గొంతు బొంగురు పోయింది.

యేదో చెప్పాలనివున్నా మాటలు దొరకక, పసివాడిలా 'అక్కా!' అంటూ ఆమె వడిలో తల దాచుకున్నాడు బాబ్జీ.

పారిజాతం హృదయం ఆప్యాయతతో చెమ్మగిల్లింది. అతని తల నిమిరి 'లే బాబ్జీ! పెట్టె సర్దుకో. యీ రాత్రికే మనం యిక్కడినుంచి వెళ్ళిపోదాం. యీ వాతావరణానికి దూరంగా వెళ్ళిపోదాం. మరో వూళ్ళో నిశ్చింతగా నాలుగు రోజులుండి అక్కడనుంచి మద్రాసుకిపోయి నిన్ను వదలి, నేనింటికి తిరిగివస్తాను' అని లోపలికెళ్ళింది పారిజాతం. కళ్ళు తుడుచుకొని బట్టలు సర్దుకోసాగింది.

చీకటి రెక్కలు విప్పుకొంటోంది. ఆ వీధి నెమ్మదిగా మేల్కొంటోంది. కొత్త సొంపుని పుంజుకుంటోంది. చౌకబారు సువాసనలు ఆ వీధిలోని గాలిని యిబ్బంది

పెడుతున్నాయి. రజనీ కాసేపు ఎటో తిరిగి ఆ వీధి మొగలోకి వచ్చాడు. పల్లపువీధి గమ్మత్తుగా అగుపించిందతనికి. అటూ యిటూ చూస్తూ కులాసాగా నడుస్తున్నాడు. నారిగాడు ఏదో కొత్త బేరమనుకుని, ఒక్క పరుగున దగ్గరకొచ్చాడు.

'ఏమిటి?' అన్నట్లు చూశాడు రజనీ.

చేతులు నలుపుతూ, 'సంపంగి కూతురు రోజాకాడ కెడతారా? మంచి అందగత్తె' అన్నాడు నారిగాడు.

లోలోపల కుతూహలంగా వున్నా, చిరాగ్గాచూసి, ఒక్క అడుగు ముందుకేసి – పారిజాతం యింటివైపు తిరిగాడు రజనీ.

'బాబ్బాబు ఆయింటికెళ్లకండి. అది పైబేరాలొప్పకోదు. దానియన్నీ పెరమనెంటు కాతాలే' అన్నాడు నారిగాడు వెంటబడి.

ఏం సమాధానం చెప్పకుండా, సిగరెట్టును బూటుకాలితో నలిపి లోపలి కెళ్ళిపోయాడు రజనీ. గుమ్మానికున్న నీలి తెరదాకా వెళ్ళి ఆగాడు.

'అయితే బాబ్జి మెరుపు జీవితం వెనక యింతటి నల్లని మబ్బు వుందన్నమాట. లేకపోతే అంత మెరుపెక్కడినుంచి వస్తుంది?' అనుకున్నాడు.

రజనీ సిగరెట్టు ఆరిపోయింది. తెరని వత్తిగించి లోపలికడుగు పెట్టిన రజనీకి వంటరిగా సోఫాలో కూర్చున్న బాబ్జి, సర్దిన సూట్ కేసు, బెడ్డింగు కనిపించాయి. "సూట్ కేస్ సర్దుకో రజనీ! యీ రాత్రికే ప్రయాణం. అక్క, నేను వూటి వెడుతున్నా. నువ్వు మద్రాసుకి పోదువుగాని" అన్నాడు బాబ్జి. "మీ బావగార్ని చూడకుండానే" అన్నాడు రజనీ అగ్గిపుల్లను ఆర్పుతూ. బాబ్జి గుండెలు భగ్గుమన్నాయి. చెంప ఛెళ్ళుమనిపిద్దామనుకున్నాడు. కోపంతో ఊగిపోయాడు. తన పరువుని ఆరిపోయిన అగ్గిపుల్లలో చూసుకుని గట్టిగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు. యిదంతా ఒక్కక్షణంలో జరిగిపోయింది.

పారిజాతం లోపలినుంచి వచ్చింది. 'వారు వూటీనుంచి వైర్ యిచ్చారు అక్కడికి తక్షణం బయలుదేరి రమ్మని' అనిచెప్పి యింక నిలబడకుండా లోపలికెళ్ళిపోయింది.

రజనీని బాబ్జి తనతో వూటీ రమ్మనలేదు. రజనీకి అదికూడా మంటగావుంది. 'అంత అందమైన అక్క బజారునపడి రెండుచేతులా సంపాదిస్తుంటే ఎన్ని షోకులైనా వెళ్ళబొయ్యవచ్చు, ఎన్ని వేసవి విడుదులైనా తిలకించొచ్చు' అనుకున్నాడు రజనీ – రైలు ఎక్కుతూ.

బాబ్జి అక్కతో కలిసి వూటీకి వెళ్ళి నాలుగు రోజులుండి, అక్కడనుంచి యిద్దరూ కలిసి మద్రాస్ వచ్చేశారు. యేటా వేసవిలో బాబ్జీని చూడటానికి వచ్చినప్పుడు దిగే హోటల్లోనే దిగింది పారిజాతం. మరిరెండు మూడు రోజులుంటానని, రోజా ఒక్కసారైనా వచ్చి కలిసి పొమ్మని చెప్పింది బాబ్జీతో.

బాబ్జి హాస్టల్ కి వెళ్ళాడు. హాస్టల్ లోకి అడుగుపెట్టి కేరిడార్ లో నడుస్తూ వుంటే, అతని గుండెలు దడదడ కొట్టుకున్నాయి. ఎదురయ్యే స్నేహితులు అతన్ని వింతగా కొత్తగా చూస్తున్నట్లనిపించిందతనికి. ఏదో భయం, చిన్నతనం అతని మనసును ఆవరించాయి.

ఇంతలో రజనీ వచ్చి, 'యేం అలా డల్‌గా వున్నావ్? అక్క యింటికెళ్ళిపోయారా?' అన్నాడు మామూలు ధోరణిలో. "నాతో యిక్కడికే వచ్చింది. యిదివరలో దిగి హోటల్‌లోనే దిగింది." అన్నాడు బాబ్జి ముక్తసరిగా.

ఇంతలో, యిదివరలో బాబ్జితో సెక్రటరీకి పోటీచేసి ఓడిపోయిన నాగరాజు లోపలికి వస్తూ, బాబ్జీని చూడకుండా 'యేం రజనీ! మీ బావమరిది వచ్చాడా?' అని, బాబ్జీని చటుక్కున చూడ్డంతో, తబ్బిబ్బై బయటికెళ్ళిపోయాడు.

రజనీకి యింకా పెళ్ళికాలేదని బాబ్జీకి తెలుసు. ఎవడు రజనీ బావమరది? అనుకున్నాడు బాబ్జి; అతనివళ్ళు ఉడికిపోతోంది.

రజనీ ముఖంలో రంగులు మారాయి. 'యీవేళ మార్నింగ్ మా మేనమామ గారబ్బాయి వచ్చాడులే' అన్నాడు రజనీ బాబ్జీతో, ఏదో సర్దాలన్న ధోరణిలో.

'ఊఁ' అన్నాడు బాబ్జి – పిచ్చిగుర్రంలా ముందుకురుకుతోన్న కోపానికి సహనాన్ని కళ్ళెంగా బిగించి. బాబ్జి కళ్ళు తెరుచుకొనివున్నా అతనికేం కనబడటంలేదు. అతని స్థితి అప్పట్లో అది. గుండెల్ని గట్టిగా పట్టి ఎవరో నొక్కుతున్నట్లనిపించిందతనికి.

'ఒక వంద కావాలి బ్రదర్' అన్నాడు రజనీ.

బాబ్జి కళ్ళలో నిప్పులు కరుగుతున్నాయి. 'లేవు' అన్నాడు కటువుగా.

'అదేమిటోయ్! నీకు డబ్బుకు లోటేమిటి?'

"అంటే,"

"దులిపితే డబ్బురాల్చే అక్కయ్య వుండగా..."

రజనీమాట పూర్తికాకుండానే, 'నోర్ముయ్' అంటూ బాబ్జీ రజనీని చెంపదెబ్బ కొట్టాడు. నిజానికి రజనీని కొట్టాల్సినంత అవసరం ఆ మాటలో లేకపోయినా బాబ్జీ మానసిక పరిస్థితి, గుండెల్లో రగులుతున్న అనుమానం – అతన్ని అలా తొందరపడేలా చేశాయి. ఆవేశం ఆలోచనని చంపేసింది.

రజనీ కళ్ళనీళ్ళు తిరిగాయి. ఉక్రోషం కట్టలు తెంచుకుంది. అంతే 'నానోరు మూయించొచ్చు, కానీ లోకం నోరు మూయించలేవు. మీ అక్క బజారుమనిషని అందరికీ తెలుసు. ఆ సంపాదనతో నువ్వు బతుకుతున్నావని అందరూ ఎరుగుదురు' అంటూ విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు రజనీ.

'రజనీ...' అని వెర్రికేక పెట్టాడు బాబ్జీ. బాబ్జీ తల దిమ్మెక్కినట్టయింది. మెదడు కరిగిపోతోంది. నుంచున్నా, కూర్చున్నా, పడుకున్నా అతనికి స్థిమితం లేదు. ఆవేశం ఆవిరై ఒంటినిండా కమ్ముకుంది. 'యీ బతుకు యింక బతక్కూడదు. తలెత్తుకు తిరగలేను. యిన్నాళ్ళుగా పెంచుకున్న పరువు, ప్రతిష్ఠ ఒక్కసారి చేజారిపోయి అద్దంలా ముక్కలయిపోయాయి' అనుకున్నాడతను.

అతని మనసుకు తెలిసిన నిజాన్నే – మరొకళ్ళ నోటివెంట వినేసరికి అతని మనసు తట్టుకోలేకపోయింది. మరొకళ్ళ నోటివెంట విన్న నిజం భయాన్ని, బాధని కలిగిస్తోందతనికి. అతన్ని పిచ్చివాడ్ని చేస్తోంది. పిచ్చిగా, అస్థిమితంగా అటూయిటూ తిరిగాడు. షెల్ఫ్‌లోని స్లీపింగ్‌పిల్స్ సీసా పిలిచిందతన్ని, చేతికొచ్చినన్ని మింగాడు.

పక్కమీద నడుం వాల్చాడు. స్లీపింగ్ పిల్స్ అతన్ని, అతనిలోని ఆవేశాన్ని అదుపులోకి తీసుకున్నాయి.

రజనీ, నాగరాజుతో కలిసి గదిలోకి వస్తూ 'గెటప్ రాస్కెల్, నన్ను కొడతావట్రా? నువ్వెంత? నీ బతుకెంత?' అని నోరుపారేసుకుంటూ కసి తీర్చుకుంటున్నాడు. ఇన్నాళ్ళూ బాబ్జీ – అతనిదృష్టిలో మహావృక్షం. కాని యిప్పుడు గడ్డిపరక, నాగరాజు వింతని చూస్తూ తృప్తిపడుతున్నాడు.

బాబ్జీలో చలనం లేదు.

నాగరాజుకి యేదో అనుమానం కలిగి, దగ్గరకెళ్ళి చూసి 'స్పృహ లేదు' అన్నాడు.

'ఆఁ' అని స్తంభించిపోయాడు రజనీ, అతని కళ్ళు స్లీపింగ్ పిల్స్ సీసామీద పడ్డాయి. క్షణంక్రితం అతనిలో విజృంభించిన పిచ్చి కుక్కల్లాంటి చపలత్వాలు అలసి సొమ్మసిల్లాయి. ఏదోమూల మిణుకు మిణుకు మంటూన్న మానవత్వం వళ్ళువిరుచుకుని లేచింది. ఎవరికీ తెలియనివ్వకుండా ప్రైవేట్ నర్సింగ్‌హోంకి తీసుకెళ్ళి చేర్చాడు బాబ్జీని. రజనీ స్వయంగా వెళ్ళి పారిజాతాన్ని హాస్పిటల్‌కి తీసుకొచ్చాడు.

మరుచటి సాయంత్రానికి తెలివి వచ్చింది బాబ్జీకి. బాగా తెలివి వచ్చినా, పారిజాతంతో ఒక్కమాటా మాట్లాడలేదు బాబ్జీ. పైగా ఆమెను ఒక్కసారి చూసి – మరోపక్కకి తిరిగి పడుకున్నాడు బాబ్జీ.

'బాబ్జీ! నేనేం తప్పు చేశానని నామీద నీకంత కోపం?' అంది పారిజాతం ఎదురుగావున్న తెల్లగోడని పొడికళ్ళతో చూస్తూ.

"నన్నక్కడే, మీ అందరిమధ్యనే బతకనివ్వక – నన్ను మీకందరికీ ఎందుకు దూరంగా వుంచావు? ఎందుకింత బాగా పెంచావు?" అన్నాడు బాబ్జీ కోపంతో.

"అదే బాబ్జీ నా తప్పు."

"నేనెవర్నో వీళ్ళందరికీ తెలిసిపోయింది. నేను వీళ్ళమధ్య తలెత్తుకుని తిరగలేను. యీ అవమానాన్ని భరించలేను."

"నువ్వు తలెత్తుకు తిరగాలన్న ఆశతోనే, నేను యిన్నాళ్ళు తలవంచుకొని బతికాను బాబ్జీ. ఏది బాబ్జీ నీకవమానం? నువ్వు నా తమ్ముడివి కావటమేనా నీకవమానం?"

"అక్కా! అంతమాటనకు. మనం సానివాళ్ళమని వీళ్ళందరికీ..."

"పిచ్చిబాబ్జీ, దానికి నువ్వు సిగ్గుపడాల్సిన పనిలేదయ్యా. మనల్ని ఈ సంఘం తన అవసరంకోసం ఏనాడో సృష్టించింది. ఆ సంఘానికి లేనిసిగ్గు మన కెందుకయ్యా?"

"నాకు అలా మొండికెత్తే ధైర్యం లేదక్కా!"

"నీకాధైర్యం లేకపోతే, పిరికివాడివైతే, వీళ్ళు నిన్ను రాబందుల్లా పొడిచి చంపేస్తారు. నువ్వు తిరగబడి నిలబడితే – పిచ్చుకల్లా పారిపోతారు. అది సంఘం నైజం బాబ్జీ. పిరికివాడిమీద స్వారీ చేస్తుంది. ధైర్యవంతుడికి సవారి అవుతుంది."

బాబ్జి బరువుగా నిట్టూర్చాడు, ఆ నిట్టూర్పులోని నిస్పృహని పారిజాతం గ్రహించింది.

"పోనీ ఓ పని చెయ్యి బాబ్జీ. నేను నీ అక్కనని తెలిస్తేకదా నీకవమానం. నువ్విప్పుడు డాక్టరువి. నేను నీ ఛాయలకు రాను. నీకు కనిపించను. నువ్వు ఎక్కడికైనా దూరంగా పోయి, నీవాళ్ళెవరూ లేరు గనుక, నీకు తోచినట్టు చెప్పుకొని బతుకు బాబ్జీ."

"అక్కా, నన్నింతవాడ్ని చేసి, నాకాలోచించుకునే శక్తినిచ్చి – మనిషిని చేశావు. నాకోసం యింత త్యాగంచేసిన నిన్ను నాదానివికాదని ఎలా వదలుకోనక్కా!"

"పొరబడ్డావు బాబ్జీ! నాది త్యాగం కాదు. పచ్చి స్వార్థం. దొడ్లో మొక్కనాటి నీళ్ళుపోసి పెంచి, త్యాగమనుకుంటే ఎలా బాబ్జీ? ఆ చెట్టు నీడనీ, పళ్ళనీ యిస్తుందనేగా పెంచేది – నే బతికే మురికిగుంటలోంచి నువ్వు నన్ను వెలికితెస్తావని, నేనిన్నాళ్ళూ నా శరీరాన్ని తాకట్టుపెట్టి నీకు మదుపు పెట్టాను. ఈ చీకటిబతుక్కి వెలుగు లభిస్తుందనుకున్నాను. నీ నీడలో – ఏదో ఓ మూలగదిలో పడుండి – నిన్ను చూసుకుంటూ నా మిగిలిన జీవితాన్ని గడిపేద్దామనుకున్నాను. నాలా మురికిలో మగ్గిపోకుండా మనవాళ్ళలోని ఓ ఆడదాన్ని కాపాడుతావనుకున్నాను. కాని నన్నూ, నా ఆశల్నీ దగాచేయడానికి సిద్ధమయ్యావు. నాకీ బతుకు తప్పదు కామోసు బాబ్జీ" అని గంభీరంగా అక్కడ నుంచి లేవబోయింది.

ఆ మాటలు వింటూంటే అతని మనసు కరిగిపోయింది. ఆమె తన మీద పెంచుకున్న ఆశలు, తనకోసం ఆమె చేసిన త్యాగం, తలుచుకొనే సరికి అక్కమీద ఎక్కడలేని గౌరవం పుట్టుకొచ్చిందతనికి. ఆమె మనస్సు తెలుసుకున్న తరువాత తనుచేసిన పొరపాటు తనకర్థమైంది. అక్క అందముందు, చుట్టూవున్న లోకమంతా గడ్డిపరకలా కనబడింది. లేవబోయే అక్కచేతిని పట్టుకొని, తన రెండు చేతుల్లోకి తీసుకుని, ఆ చేతి మీద అతని తలని ఆన్చాడు.

ఒక్కసారి 'అక్కా' అని మృదువుగా, ఆప్యాయంగా పిలిచాడు. ఆ పిలుపులో 'నీకోసం బతుకుతానక్కా, నీ కోరిక తీరుస్తా' నన్నభావం ప్రతిధ్వనించింది.

★ ★ ★